Історія — це воскресіння.
Жюль Мішле

Ти як любов, історіє! Ти мука
І радість для допитливих умів.
Ти що завгодно — тільки не наука,
Не корінці прочитаних томів.

Не амфора, не мармур Афродіти,
І не Помпея, і не вічний Рим.
На всіх шляхах і перехрестях світу
Гуркочеш грізно громом весняним.

Тож випрямись, в живі вдивляйся лиця
І в загадкову колію подій,
Зумій разом з людьми розвеселився,
Їх клопотами гірко володій.

Римуй строфу, пиши бравурні марші,
На ярих дріжджах тісто учиняй.
Бідуй і худни на пайковім харчі,
Не стримуй сліз у співчутті — ридай.

Все знадобиться, все тобі на благо.
Усе зітчеться в іскровий сувій.
Шумуй, мов та морська солона брага,
Карбуй, мни глину, молоти і вій!

Я твій слуга, й нізащо — не догідник.
Нехай мене полає рецензент,
Що словом захищаю вірогідне
Невірогідних міфів і легенд.

Які грунти у тебе благодатні!
Як зорі вічності тобі цвітуть!
Чим хочеш будь — Вергілієм у Данта,
Голубкою в Пікассо — тільки будь!